

Господин Марио Калик по други пут пише коментар на мој текст. Како је већ у првом тексту навео да зна која сам година студија, да прати и да чита све што сам до сада објавио, да зна чак ко је мој гуру, па на крају и да зна шта ја хоћу још боље него што ја сам то знам, а како сам господина Калика упознао пре неког времена и то онако успут, уписао сам у интернет претраживач његово име, како бих видео о коме се заправо ради, ко је то кога ја не познајем, а ко мене зна толико добро. Наишао сам на подужи низ резултата, и сви су били линкови за полемике. И то полемике, где неко напише шта мисли да треба да буде казано јавно, а онда господин Калик на то одговара крајње непријатним тоном, пише дугачке пасусе, у којима нема реда и смисла, те у којима се опсесивно понављају исте ствари, као да мисли да ће некога да убеди у нешто само ако довољно пута то исто понови.

Битно је да је господин Калик неко ко стално има примедбу на текст неког другог, пре свега зато што у својим приговорима Калик не зазире од изношења личних података, па се већ ту да лоцирати неко ко није у стању да разграничи јавно од приватног, а ко наступа са потпуно приватних позиција. Као да неко пише текстове зато да би Калик на њих износио његове личне примедбе.

Битно је и да господин Калик не зазире од дрипачких ствари, као што су ово мешање приватног и јавног, па у јавност износи приватне податке о свом "саговорнику" како би покушао да унизи "противника" на ког се, па скоро буквално, "закачио".

Битно је и то да постаје прилично страшно када се види да неко прати твоја како јавна тако и приватна појављивања.

У комбинацији с овим, кад се још види његов смисао за хумор, његове досетке које су на нивоу рашчлањивања речи по појединим слоговима (нпр. "(за)умно", "(не)разумно", итд.) добије се профил једног немаштовитог (јер шта ће му машта за то што ради), сировог (јер само сировошћу може да добије оно за чим трага) провокатора *par excellence*, какав у полицијским уређењима провоцира, да би од провоцираног добио довољно разлога да га ухапси.

"Кад порастем бићу полицајац"

Пише: Владан Миланко
среда, 14 мај 2008 19:32

Треба само прочитати (иако је то јако тешко, због опсесивног понављања, неартикулисаности и дужине) оно што Калик пише, па видети како Калик не дозвољава да се појаве више од две опције. То је оно, "или јеси или ниси лав".

То је као кад те полицијски иследник пита "јеси то или си ово? Немој да врдаш, знам те ја!" Па, по Калику, или си националиста или си либерал. Ако му кажеш "па знате, ипак...", он ће одма' да удари пендреком о сто, и да викне да престанеш да мутиш.

Али, на крају крајева, није законом забрањено бити либерал а ни националиста, па не видим чему ова Каликова провокација, у име чега он мисли да ово ради, осим у случају да се ту ради тек о фантазији, у којој господин Калик живи у некој измаштаној полицијској држави.

Занимљиво је, затим, оно место из првог "примедбеног" текста на мој текст, где господин Калик просто отписује Славоја Жижека као филозофа јер се овај изјаснио против Србије, као да је Србија камен кушње за филозофа. Просто, бркање нивоа, које би, ако би у неком од могућих светова постало гесло, водило у то да се отпишу и Хајдегер и Хабермас и ко зна ко још. Опет, пандур на делу, који зна где је тачно линија која се не сме прећи.

Треба видети неке од увреда које су многобројни Каликови "противници" њему упутили у тим "полемикама" (противници, јер далеко од тога да Калик разговара; он саспе бујицу речи и на крају буде јасно ко је са које стране нишана), као на пример то да му је неко рекао да је нешто измаштао, да је нешто фалсификовао, да није довољно добро схватио ово или оно, да би се онда виделе скоро или најчешће потпуно идентичне формулације које Марио Калик упућује другим својим "противницима", очигледно по систему "пренеси даље". Има Марио Калик и свој блог (ставио је адресу на крају овог што је писао), па се тамо може наћи нешто од овога о што сад помињем, а искрено, мрзи ме сада да сам поново по томе пребирем.

Има нечега и у томе што се господин Калик константно потписује као "наставник филозофије". Ја бих га пре потписао као "ортопеда", па сад, да ли филозофије или нечег другог. Јер све његове интервенције у служби су неког њему знаног пројекта "враћања на прави пут". Опет, фантазија о полицајцу...

Упркос овој одређеној фантазији, изгледа ми морбидно када неко покушава да коинцидира са својим симболичким мандатом. Знате оно, када краљ мисли да је краљ, још је луђи од просјака који мисли да је краљ. Зашто? Па, зато што је "бити краљ" функција, није "бити краљ" нешто што се може бити ван краљевског поступања. Тако је и с Каликом, који се потпише као наставник, да би онда већ решио проблем који је за њега огроман, а то је проблем разликовања приватног и јавног. Ако се он не понаша као неко коме би уопште могло да буде поверено задужење да неког образује, није довољно да се потпише као онај који образује.

У свом другом "примедбеном" тексту Марио Калик (а морам да почнем с тим у овом осврту), који није добро читао мој одговор њему, каже да сам ја мистик, јер за мене фигуришу такве ствари као што је "срце таме". Али, баш зато што сам знао да Марио Калик (јер јасно је из самог стила писања колико је неко начитан) не зна за ову новелу Џозефа Конрада, и зато што, некако спонтано, нисам хтео да га излажем срамоти, још раније сам рекао да је Срце таме ово Конрадово дело. Али, како нити је чуо за Конрадову новелу, а није ни пажљиво читао мој текст, на који притом одговара, сада то морам да поменем.

Затим, Калик каже: "Тада езотерик, сасвим логично - и у мистицизму, ако нисте знали, има неке логике...". Већ ту поново ступа на сцену као "ортопед" и као неко немогуће "оно" у чему коинцидира он сам са својим симболичким мандатом.

Па онда, у једном квази-бекетовском пасусу, Калик поново прича "исто о истоме", наиме, како је Слободан Милошевић просто морао да се снађе, да одвага мало левице а мало деснице, иако је већ то раније рекао. Ваљда мисли да се понављањем иде до савршенства?... Опет, "ортопедија". Али да је само то у питању, већ опет Калик ненамерно испада смешан, јер причајући о Милошевићу, који је морао да направи овај па онај компромис, он заправо прича онај виц где се народ буни јер им недостаје тога-и-тога, а вођа им каже "немате то-и-то, истина, али зато имате ово-и-ово", а кад народ поново каже "али ми ни тога немамо!" вођа им одговара да имају нешто друго, и тако све док народ вођи не каже "али, ми немамо ништа!". Тако је и са Милошевићевим комунизмом; фали овог-и-овог али је зато било нечег другог, али мало после, ни тога није било...

Успут, та стратегија, то "немате то-и-то али имате ово-и-ово" јако добро служи данашњем капитализму, где се, као, поштују културне, националне итд. разлике, а онда се не смеју носити фереце у Енглеској. "Имате право на свој овакав и онакав идентитет али..." Тако да Калик покушава да потпуно преузме реторички апарат који се користи у

"Кад порастем бићу полицајац"

Пише: Владан Миланко
среда, 14 мај 2008 19:32

С.А.Д.-у и у западној Европи, али му то не полази за руком, јер то ради толико буквално и зато неспретно.

Урнебесно је када Марио Калик, после најмање пар хиљада речи (!), у којима покушава да се позове на некакву "историјску нужност" (стаљинистички гест *par excellence*, који је потпуно супротан регистру левице због баратања са предетерминисаностима), наведе Лењина, који каже: "...Али баш зато је то позивање на светскоисторијско (курзив В.М.) мерило у питању практичне политике страховита теоретска погрешка...." Не знам да ли је овакав Каликов гест просто глупост или крајњи цинизам, или је и једно и друго? У сваком случају, не ваља.

А онда, кад се остане без аргумената, опет се почиње с личним увредама најниже врсте; онако, сирово, без духовитости, без самоироније која је потребна да би штос радио: "Кад смо већ код (здрaвог) разума, (Миланков) ум без разума је ништа...".

Па онда, увреде, али сада све заједно с ликовањем: "И док се Миланко не пребере око овога...". Калик као да зна да се тешко ико може наједном прибрати после оваквих испада, јер после оваквог нечега, само се очекује нешто још бизарније и скарадније.

Затим, опсесивно, следи још неколико хиљада речи (!!!) у којима се, опет, крајње симптоматично, апологетски прича о "објективним историјским околностима" под којима је несретни херој левице, нико други до Слободан Милошевић, морао да поклекне... Ту на памет, сваком ко је гледао Клинт Иствудов вестерн Одметник Џоузи Велс, пада она реплика: "don't piss on my beck and tell me it's raining".

После оволико писања, Марио Калик не може а да на крају свог текста не покаже шта му стварно лежи на срцу. Па каже: "Нажалост, историја је нешто више и друго од Миланкове свести, она стоји знатно испод његовог узвишеног погледа. Њој треба много више да дође до замисливости, а затим и остваривости револуције. Тај пут у реалном историјском животу, ако се њиме уопште иде (што је редак случај у историји), траје деценијама, па и вековима." Е, ту постаје свакоме јасно да господин Калик пише о еволуцији, а никако о револуцији.

Наравно, није то неочекивано, јер имамо пред-пубертетска маштања о моћи и контроли (цензура, ортопедија, полицијска држава, партијски провокатор, итд.) па на крају, зашто код Калика не бисмо имали још и еволуцију као пресудни фактор? Није да је страно Каликовом фону...

Па онда, још мало, да се Калик и сам прибере, пише опет о мојим "грешкама", каже, "империјалне снаге" тј. "империјализам"... А, не, господине Калику, неће бити да империјализам има империјалне снаге. Пре има империјалистичке претензије, а империјалне снаге имамо негде око средњег века.

Одмах после овога (релативно "одмах" - у Каликовим мерилима, то је после хиљаду речи, у којима се поновило оно што је већ неколико пута рекао...), имамо нешто што иде јако лепо са фантазијама о полицијском уређењу и еволуцији. Каже Марио Калик: "Социјалистичке револуције у друштвима развијеног капитализма само су краткотрајне историјске епизоде, оне су имале далеко већу снагу и дуже време трајања у друштвима која нису била интегрисана, или су бар била непотпуно интегрисана, у глобални капиталистички поредак." Значи, Калик је она врста правог традиционалисте који воли невине, неискварене, неупрљане разним искушењима и знањима. Воли ове што се држе по страни.

И не мислим овде на неке личне склоности господина Калика, већ мислим баш на њега као некога ко се представља као левичар, а који опет потврђује да никада није био у стању да мисли универзално. Калик воли изузетке, оне неукључене, а по овоме би се рекло, и оне који су "ближи природи", оне "изворне". Па, тако је потврдио оно чему није заправо ни требало да се још једном потврђује (да не кажем, "да му се да печат", јер "печат" ме увек асоцира на нешто с чим је једном заувек завршено, на полицију, на јасне стране где се зна ко је ко и ко је шта), а то је да Марио Калик говори искључиво с једне десничарске позиције *per se*.

На крају да поменем и оно чиме Калик почиње своје друго "коментарисање" мојих текстова: "Миланку се моје разумевање левике чини 'егзотичним'. Међутим, мени се његово разумевање левике чини езотеричним. Јер, имајући у виду оба његова текста, ми знамо шта, по њему, левица није, али не знамо шта јесте. Он врло (о)лако негира сваки леви карактер одређених политика, али нигде не нуди, бар у минималним назнакама, шта би било аутентично лева политика, онако како је он разуме. Ако је уопште разуме."

Шта је ово него један школски пример хистерикове провокације господара? Оно, типа, "ово моје не ваља? Па 'ајде ти онда! 'Ајде ти онда, боље, ако умеш!" Па кад још после тога следи ништа до понављање свега што је већ рекао и мени и многима другима, постаје јасно да нам се - свима нама са којима господин Калик "полемише" - он заправо обраћа за помоћ.

Толико се понавља зато да би свој случај учинио нама јасним (али, да ли је неко од њега то тражио?), а онда, кад му неко добронамерно каже да "проба то мало друкчије", или да се "обрати на другу адресу", он неће да размисли, него одмах тражи све да му се да практично на послужавнику.

Па каже " ' ајде онда ти! 'Ајде ти онда то реши!" Али ту постаје јасно да Марио Калик о свима нама, којима се обраћа, мисли у суперлативима, као да ми баратамо бог зна чиме, и још горе, као да имамо времена и воље да се бавимо баш њим.

Нити ми сви знамо све (бар верујем да већина нас, Каликових "противника", тако мисли о себи), нити се понашамо као да све знамо (значи, Калик, сам са собом а не са нама, треба да види шта је то због чега се он нама обраћа као "субјектима за које верује да знају"), а онда треба и да поведе рачуна о ономе чиме сам и почео овај текст, а то је да постоје границе између приватног и јавног, те да личне фантазије Марија Калика, о еволуцији и полицијској држави и којечему још, на срећу, нису проблеми којима јавност сада треба да се бави.

На крају, свестан сам да се овде "амбис" макар мало "загледао у мене док сам ја гледао њега", па се зато извињавам читаоцима због оваквог текста, за који, све до ове тачке, не видим јасно да има икакве везе са јавношћу. Али сам га написао и дао да се објави јер је Каликов текст представљен јавности, па је зато овај мој рад овде извесна "негација негације" Каликовог приватизовања јавног простора.

Осим тога, још један мотив - а чини ми се да је у питању добар мотив - за објављивање овог текста јесте и тај што се из случаја као што је овај, са господином Каликом, да видети да су они који најгласније вичу о неком партикуларизму итекако већ прозвани унутар једног глобалног поретка, и да му потпуно, без икаквог остатка који би био спољашњи том систему, припадају.

Тако, има на Западу оних који, када иду у продавницу или обављају било које друге уобичајене радње, носе костиме суперхероја из стрипова, има и оних који не раде ништа друго у животу него скупљају постере, фигурице ди-ви-дијеве и све друго што има везе са Господаром прстенова, а има и оних који у позориштима гледају Фантома опере по неколико стотина пута, и увек плачу на крају представе. Како не постоје српски Господар прстенова, Супермен или Фантом опере, али постоји, баш као и свугде данас, онај императив да се "ужива до краја", да се остваре "скривени лични потенцијали", да се "просто - Најки - уради!", да се "остваре све своје фантазије", онда такви у Србији, као господин Калик, уместо да сакупљају постере или се облаче као Супермен, манично покушавају да остваре неке своје "српске фантазије". Структура је иста и код овог који се облачи као Супермен, и код господина Калика. Ту је измешано јавно и приватно, измешана је фантазија и свакодневица.

Али, овај што се облачи у Супермена зна да је у питању његова инфантилна фантазија, па не покушава да, гледајући у челик, истопи тај челик. А чини ми се да Марио Калик ради баш то - гледа у челик и онда се нервира што се челик не топи кад га он тако жучно гледа, то јест, на сва уста виче паролe о некој изворности, неукључености, посебности, и онда се нервира јер некако, никако да се оствари то о чему фантазира, никако да сви виде да треба да живимо у полицијској држави, да Марио Калик треба да буде плаћени провокатор, и да за паре опструира оног ко покуша да артикулише неке своје погледе пред јавношћу (мада Марио Калик већ сада има каријеру која личи на оне "каријере-после-каријере" неких старијих људи, који немају шта да раде, досадно им је самима кући, па иду на трибине о свему и свачему, и тамо до миле воље запиткују; само, док они то раде онако успут, Марио Калик седи кући и опсесивно пише примедбе чему год стигне).

У таквој буквалној рецепцији тог императива да се "остваре све своје најличније фантазије", неко као Калик баш зато наступа хистерично, значи провоцира господара, провоцира оног за кога верује да зна, или да има већу моћ од њега, баш зато што је сам негде направио "кратки спој". И ту се не ради случајно о Мариу Калику, симпатизеру режима Слободана Милошевића, јер смо баш то исто имали под Милошевићем, тај позив да се директно остваре све наше фантазије.

Добар пример тога је видео-пиратерија у Србији под Милошевићем. Са пиратеријом, имали смо Запад-без-Запада, где се од Холивуда покушавало узети само оно што прија, забавни холивудски хитови, али се одбијало да се за њих плати. Дакле, одбијало се да се уз нешто пријатно узме и нешто непријатно, што ово пријатно увек мора да прати. А зато што се увек мора, да би се имало нешто пријатно, прегурати уз то и нешто непријатно, зато је одбијање да се уз пријатно узме и непријатно произвело много веће непријатности од оних првих, које иначе прате то пријатно. Тако смо, на примеру дистрибуције филмова, имали потпуну пропаст српског видео-издаваштва већ на самом његовом почетку, осим оног које је знало да се снађе, тј. да се бави пиратеријом.

На другом плану, на плану осталих друштвених збивања, Србија је такође имала своје сувише буквално схватање императива да се "морају остварити све наше фантазије". И због тога плаћа још увек. "Плаћа" је добра реч, јер управо зато што није пристала на поредак размене, да се нешто узме и да се то узимање нечега нечим то надокнади, Србија је изгубила, и још увек губи. Е, а ти који хоће да узму а одбијају да плате, као што је Марио Калик, који хоће да се њихова фантазија директно задовољи, па зато што се *per definitionem*

фантазија не може задовољити директно, јер да може, не би на првом месту ни била фантазија, баш зато изазивају много више непријатности од оне количине непријатности која би им следила да су на првом месту пристали да од себе дају нешто за оно што су узели. Оно што се искључује из симболичког поретка, поретка размене, враћа им се вишеструко увећано, али и враћа се "са осветом" у реалном. А из тог повратка "са осветом" у реалном следе симптоми, загушења, симптоматска понављања, опсесије, итд.